

Felséges Mindenható

(4Móz 31,32-34). Izráelben a Sáron-fennsík igen jó legelőterületnek bizonyult (1Krón 27,29). A Jordán keleti oldalán Gibeá területét Rúben fiai kapták, mert sok barmuk volt: „Rúben és Gád fiainak igen sok jószága volt” (4Móz 32,1). Amikor az Úr rendelkezett az áldozat bemutatásával kapcsolatban, ezt olvassuk: „Szólította Mózes az ÚR, és így beszélt hozzá a kijelentés sátrából: *Beszélj Izráel fiával, és mondd meg nekik: Ha egy ember közületek áldozatot akar bemutatni az ÚRnak, valamilyen állatot, marhát, vagy juhfélét, így mutassátok be az áldozatot...*” (3Móz 1,1-2)

Az áldozatbemutatás sokszor családi ünnepet is jelentett. Amikor Adónijjá juhokat, marhákat és hizlalt borjúkat áldozott: „...*meghívta minden testvérét, a királyfiakat és a király szolgálatában álló júdaiakat mind*” (1Kir 1,9).

Az Újszövetségben is találkozunk ezekkel az állatokkal. Amikor az Úr Jézus példázatot mond a nagy vacsoráról, amelyben a gazda elküldte a szolgálait, hogy hívják meg a vendégeket, azok menetegetőzni kezdtek: „*A másik azt mondta: Őt iga ökröt vettem, megyek és kipróbálom. Kérlek, ments ki engem!*” (Lk 14,19) Az Úr, amikor szombatnapon gyógyított, a zsinagóga feje haragra gerjedt emiatt. Az Úr így válaszolt: „*Képmutatók, vajon szombaton nem oldja-e el mindegyikőtök a maga ökrét vagy szamarát a jászoltól, és nem vezeti-e ki itatni?*” (Lk 13,15)

Amikor Jézus húsvét előtt fölment Jeruzsálembe, bement a templomba: „*A templomban találta az ökrök, juhok és galambok árusait, és az ott ülő pénzváltókat. Ekkor kötélből korbácsot csinált, és kiűzte őket, valamint az ökröket és a juhokat is a templomból*” (Jn 2,14-15). Tehát azt tette, ami az Ő Atyja akarata volt: „*A te házad iránt érzett féltő szeretet emészt engem*” (Jn 2,17).

K. J.

Horváth Éva (Szlovákia)

Te vagy a bölcs értelem,
Szívemben az áhítatos érzélem.
Kétségbeesésben a felkiáltás,
Bűnemtől szabadító megbocsájtás.

Te vagy az Igazság, ami szent,
A Szeretet, aki teremt.
Tisztaság, melyre nincs szó:
Te vagy Istenem az Örökkévaló.

Te vagy a hálából fakadó könnyezés,
Te vagy a kezds és a befejezés.
Az adás, a szépség, a csodálat,
Életet adó tiszta gondolat.

Te vagy a hűség, a segítség,
Szent pillanat s a békesség.
A világosság, az érték, az öröm,
Hálás szívben a „köszönöm”.

Drága, felséges Mindenható,
Téged szeretni mennyire jó!
Örülve fáj a szeretet,
Köszönöm, hogy megadtad nekem ezt.

„Sok embernek nincs kifogása az ellen, hogy a Biblia a szükség és a szomorúság idején vigasztalásul legyen, de az már nem tetszik nekik, hogy tanácsadóként is használják a hétköznapi, munkás életben.”

C. H. Spurgeon